

5. Mijlocirea credincioșilor și ținta lor (2:1-7)

2:1-7: Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, 2 pentru împărați și pentru toți cei care sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. 3 Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, 4 care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. 5 Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos, 6 care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărit la vremea cuvenită 7 și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Cristos, nu mint – ca să învăț neamurile credința și adevărul.

5.1 Importanța rugăciunii

5.1.1 *Dar* (v. 1), „deci“, „din acest motiv“ – tocmai deoarece Timotei este în luptă pentru ca mesajul minunat despre marea ofertă a harului lui Dumnezeu să fie păstrat și vestit corect și pentru ca oamenii veniți la credință să și rămână apoi în ucenicia lui Isus (1 Tim. 1:12-20). Această luptă este deosebit de urgentă într-o vreme, în care lucrurile se acutizează: în măsura în care, pe de-o parte, se întetește tensiunea din afară, de exemplu din partea unui stat determinat ideologic, și deoarece, pe de altă parte, puterile spirituale de amăgire își întăresc atacurile, cu scopul de a amesteca cu altceva mesajul Evangheliei și în cadrul bisericii și astfel de a-l înstrăina și de a-l falsifica. Despre ambele aceste probleme este vorba în special în „ceasul“ escato-

logic al „încercării, care are să vină peste lumea întreagă“ (Apoc. 3:10; cf. 1 Tim. 4:1 și urm.), cu puțin înaintea revenirii Domnului nostru. Pentru această vreme putem să învățăm multe din experiențele ispitelor creștinismului primar, de asemenea și din versetele următoare ale pasajului nostru biblic.

5.1.2 Pavel scrie: *Vă îndemn dar* (v. 1a): cuvântul grecesc corespunzător înseamnă, printre altele, „a striga“, „a mângâia“, „a încuraja“. Cuvântul a fost folosit în vremea aceea și cu sensul de „a încuraja“ concurenții pe stadioane. Acolo era vorba de o îmbărbătare în văzul tuturor la performanțe care în lumea greco-romană aduceau cele mai înalte onoruri. Aici, dimpotrivă, este vorba de îmbărbătarea la o lucrare pe care abia dacă o observa sau o observă cineva. Însă aici se petrece ceva, care are o mare importanță în final tocmai și în lupta escatologică a bisericii lui Isus.

5.1.3 La ce se încurajează aici? La rugăciune. Este valabil și în general și în toate timpurile: „copacul“ lucrării noastre, ca și creștini, ca biserică a lui Isus în această lume, trebuie să aibă rugăciunea ca rădăcină trainică și hrănitore. Înaintașii au spus: „Diavolul nu se teme de cei implicați în multe lucrări, ci de oamenii rugăciunii“.

De aceea scrie Pavel aici textual: *înainte de toate, să faceți rugăciuni*. Desigur, rugăciunea *nu are voie să fie singurul lucru făcut*; este nevoie și de propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, de mărturia credinței, de misiune, de evanghelizare, de propovăduirea care maturizează credința, cât și de faptele dragostei care ajută (Gal. 6:10). Însă fără rugăciune, toate celelalte lucrări sunt mici sau nu sunt deloc. Lucrarea plină de bincuvântare a lui Dumnezeu se vrea cerută în rugăciune. Domnul nostru spune: „Cereți și veți primi“ (Matei 7:7). „Dumnezeu vrea să ne întindem mâinile după lucrarea Sa milostivă“ (J. Chr. Blumhardt).

Este deosebit de important să se spună *aceasta* și creștinilor bătrâni, care cred că nu mai pot face „nimic“. Spus prin metafora luptei împotriva amaleciților: ei pot să fie „Moise“ sus pe munte, care-și ridică mâinile spre Dumnezeu, în timp ce alții, mai tineri, sunt „Iosua“ jos în vale, care trebuie să lucreze (Exodul 17:8 și urm.). Elementul hotărâtor nu a fost atunci Iosua

care lupta, ci Moise care se ruga și care prin mijlocirea lui binecuvânta lupta, adică Cel la care a strigat el, Dumnezeu cel viu. Însă și oamenii *tineri* sunt la fel de mult invitați să se roage. Dumnezeu ne lasă în mare măsură să fim în ambele ipostaze: „Moise“ care se roagă și „Iosua“ care se luptă – luptând nu împotriva oamenilor, ci pentru oameni.

5.1.4 Pavel spune: „*Eu vă îndemn...*“. Apostolul, care încurajează aici în acest fel, nu este în nici un caz un „trândav“ și un simplu spectator al luptei, așa cum sunt oamenii pe stadion. El a mers *înaintea* tuturor la luptă, însă și la rugăciune. El scrie: „... ne rugăm necurmat...“ (2 Tes. 1:11); „... vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele...“ (Rom. 1:9). El a știut că biruințele importante se câștigă înainte de toate în rugăciune. *În rugăciune lucrăm înainte de toate cu Dumnezeu*. Nu în ultim rând aceasta a fost cauza rodniciei extraordinare a apostolului Pavel. Pe baza acestei experiențe își *îndeamnă* Pavel aici frații creștini, și pe noi.

5.1.5 Aici trebuie să ne gândim la faptul, că rugăciunea *nu este o faptă demnă de admirat și plină de merit a omului*, pe baza căreia ar putea avea o pretenție de la Dumnezeu. Rugăciunea nu este mai degrabă nimic altceva, decât mâinile goale întinse – cu umilință, cu implorare și încredere – ale cerșetorului spre marele Dumnezeu. Și cu toate acestea, conform acestui pasaj biblic, rugăciunea, alături de multe alte sarcini ale fiecărui creștin și ale bisericii lui Isus, trebuie să ocupe *primul loc*; Pavel scrie: *Vă îndemn înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri...*. În rugăciune este vorba tocmai de ceea ce face *Dumnezeu*. Și aceasta are în orice caz prioritate și o infinit mai mare importanță, decât lucrarea pe care o face omul.

5.1.6 Rugăciunea trebuie să fie și *pur temporal* – de exemplu, când este vorba de începerea unei noi lucrări și în fiecare zi – primul lucru și în nici un caz nu este voie să fie amânată în exclusivitate după terminarea zilei de lucru. Michael Hahn, unul din bătrânii pietismului șvăbesc, un țaran, a spus cu privire la rugăciunea de dimineață, înainte de începerea lucrului: „Este ca la ascuțitul coasei; este o deosebire, dacă o ascuțim înainte sau

după cosit“. Iar Jochen Klepper a scris: „Măinile, care se opresc la rugăciune, EL le face tari pentru lucrare, iar ceea ce fac mâinile omului rugăciunii fac după sfatul lui Dumnezeu“.

5.2 Cine este îndemnat aici în acest mod la rugăciune?

5.2.1 Desigur, Dumnezeu, care după Scriptură aude strigătul puilor de corb (Ps. 147:9), este atent și la rugăciunea unui om *încă necredincios*. Nu puțini sunt cei care au găsit calea la credință tocmai prin experiența unei rugăciuni rostite la un mare necaz. Cuvântul lui Dumnezeu invită, în general: „Vărsați-vă inimile înaintea Lui!“ (Ps. 62:8).

5.2.2 Însă Pavel vorbește în această scrisoare cu tânărul său colaborator Timotei și-i dă indicații pentru biserica în care lucrează el în prezent. Da, Pavel vorbește chiar direct cu biserica, probabil așteptându-se ca scrisoarea să fie citită și în biserică. Așa indică binecuvântarea la plural din încheierea scrisorii, care în vremea aceea era adăugată personal de autorul scrisorii, ca în ziua de azi semnătura: „Harul să fie cu voi!“ (1 Tim. 6:21). Pavel îndeamnă deci aici la rugăciunea plină de încredere înaintea Tatălui din cer *în special oameni care cred în Isus*, care atunci când au venit la credință au primit Duhul lui Dumnezeu și care sunt astfel acum copiii lui Dumnezeu (Ioan 7:39; Rom. 8:14 și urm.; Ef. 1:13).

5.2.3 Și pe noi, care vrem de asemenea să fim ai lui Isus, vrea să ne înflăcăreze acest mesaj la această slujbă atât de importantă. Ca unii, care credem în Isus, avem pe baza harului lui Dumnezeu posibilitatea, dar și datoria, să venim în felul acesta înaintea lui Dumnezeu. Isus dă numai ucenicilor și urmașilor Lui promisiunea: „Cereți și vi se va da“ (Matei 5:1; 7:7). Pentru ca să ne rugăm în așa fel încât să fim și ascultați, este important să ne cercetăm mereu pe noi înșine, dacă suntem oameni cu adevărat credincioși, adică suntem în întregime dedicați Domnului nostru, deci dacă suntem ucenicii lui Isus.

5.2.4 În toate acestea, *rugăciunea este extrem de ușurată* pentru cei care cred în Isus, căci primim un sprijin minunat:

Domnul nostru Isus Cristos, care stă la dreapta tronului lui Dumnezeu, mijlocește pentru noi. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „... stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi“ (Rom. 8:34). „... avem la Tatăl un Mijlocitor“ (1 Ioan 2:1). Și Duhul Sfânt își ridică cu putere glasul din noi, pentru noi și pentru problemele noastre (Rom. 8:26 și urm.). Da, „El ne iubește“ (Ioan 16:27). Dumnezeuul triunic, sfânt este în mișcare, când copiii Lui slabi Îl roagă.

5.3 Ce cuprinde rugăciunea corectă?

Pavel folosește aici o mulțime izbitoare de expresii: *rugăciuni, cereri, mijlociri și mulțumiri*.

5.3.1 *Cereri*: aici este vorba de probleme, nevoi, griji, sarcini individuale. Nevoile și greutatea, dorințele și năzuințele ne determină să ne refugiem în rugăciune. Așa se roagă mulți oameni, și oameni care nu frecventează slujbele religioase și nu citesc Biblia; însă prin rugăciune ei trebuie să ajungă mai departe: la recunoașterea păcatelor, la cererea iertării (cf. Luca 18:13), la încredințarea vieții lor lui Dumnezeu, deci la credință și la ascultarea credinței. Numai așa ar deveni rugăciunea lor o binecuvântare durabilă. În orice caz, nu este greșit să venim înaintea Tatălui ceresc și cu toate problemele noastre exterioare; El Se bucură de încrederea pe care o au copiii Lui în El.

5.3.2 *Rugăciuni*: aici este vorba de mai mult: despre „discuția inimii cu Dumnezeu“, așa cum au spus bătrânii, despre obiceiul rugăciunii, despre dragostea pentru Dumnezeu, despre rugăciuni de genul celor trei cereri ale rugăciunii „Tatăl nostru“, despre dedicarea față de Dumnezeu, despre adorarea Lui. Așa cum Îl proslăvesc îngerii și biserica desăvârșită în cer (Apoc. 4; 5), așa este proslăvit Dumnezeu deja aici, „pe acest pământ, pe treptele cele mai inferioare ale tronului Său“, într-o lume plină de ispite. Și cu toate acestea este deja o bucată de cer, să putem trăi în felul acesta cu Domnul nostru Isus Cristos, cu „Împăratul împăraților și Domnul domnilor“ (Apoc. 19:16), ba chiar cu marele Dumnezeu Însuși.

5.3.3 *Mijlociri*: Pavel folosește aici un cuvânt, care în modul în care era folosit în vremea aceea în lume se referea la o audiență la un om care deținea putere, urmărindu-se scopul ca acesta să fie influențat să acționeze într-un anumit fel față de o terță persoană. Noi, creștinii putem să mergem zilnic, chiar în fiecare oră în „audiență” înaintea marelui, atotputernicului Dumnezeu, înaintea Domnului peste cer și pământ, în special și ca să mijlocim pentru alții.

Lumea speră astăzi multe de la conferințele de vârf. Aceasta este aici unica mare *conferință de vârf*: când copiii lui Dumnezeu își roagă Tatăl ceresc, cei care cred în Isus își roagă Domnul. Aici se iau marile decizii; aici este schimbat macazul de Mâna eternă. „Mijlocirea copiilor lui Dumnezeu este participarea lor la stăpânirea mondială a lui Dumnezeu” (F. Chr. Oetinger).

5.3.4 *Mulțumiri*: „Țesătura rugăciunii noastre poate să aibă mulțumirea asemenea unui fir colorat”, spuneau bătrânii; este bine, dacă prin întreaga noastră rugăciune trece firul roșu al mulțumirii (cf. Fil. 4:6). Rugăciunea noastră este adesea tristă, disperată și totuși avem atâtea motive de mulțumire din situații anterioare când am primit ajutor. Biblia spune: „Îmi aduc aminte de minunile tale de odinioară” (Ps. 77:11). „Nu uita nici una din binefacerile Lui” (Ps. 103:2). Din acestea putem să învățăm să ne încredem că Dumnezeu ne va ajuta și în continuare. Faptul, că noi, oamenii păcătoși, putem să venim cu micile noastre probleme omenești la marele Dumnezeu, că putem să ne rugăm, este deja un motiv suficient de mulțumire.

Dumnezeu Se bucură de mulțumirea noastră, așa cum S-a bucurat Isus de mulțumirea unui singur om vindecăt de lepră (Luca 17:11-19). Și Dumnezeu le dă tocmai celor recunoscători și mai mult, în special binecuvântarea lăuntrică și binele veșnic. Așa spune El în Cuvântul Său: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, iar celui care veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Ps. 50:23). Așa se relaxează, se luminează și se bucură deja acum în mod minunat rugăciunea noastră și întreaga noastră viață, în ciuda tuturor necazurilor.

5.4 Pentru cine trebuie și putem să ne rugăm?

5.4.1 Pavel răspunde: *pentru toți oamenii* – pentru rudele noastre, însă și pentru ceilalți oameni din viața noastră; pentru frații creștini, în special pentru cei din biserica noastră, din cercul nostru, însă și pentru cei necredincioși; pentru cei al căror necaz l-am văzut, sau despre al căror necaz am citit, sau am aflat prin radio sau de la televizor. Vrem să ne rugăm și pentru ca ei să vină la credință și la mângâierea și speranța Evangheliei. „Fă din toate o rugăciune!” Putem să ne rugăm pentru oamenii care sunt loviți de foamete, de războaie, de nedreptăți etc. în întreaga lume și în special pentru cei care suferă în toate felurile din cauza credinței lor în Isus. Și pentru cei care vor să se ocupe de alții în necazurile lor și în primul rând pentru cei care duc Cuvântul lui Dumnezeu în lumea întreagă, așa cum a poruncit Domnul nostru (Matei 28:18-20).

Însă vrem să ne rugăm și pentru cei care ne vor răul, care ne dușmănesc, care ne-au jignit greu. Nu putem face nimic mai frumos pentru ei, în sensul lui Isus, decât să ne rugăm *pentru* ei, așa cum spune Domnul nostru: „Iubiți pe vrăjmașii voștri... și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44). Și nu există un ajutor mai bun de a te ocroti singur de furie, amărăciune și „resentimente” chinuitoare, decât tocmai această mijlocire izvorâtă din dragostea lui Cristos.

Orizontul oamenilor, care se învârt și în rugăciune mereu în jurul lor, în propriul cerc, se îngustează tot mai mult și în final devine îngust ca un sicriu. În schimb orizontul creștinilor, care se roagă în modul acesta „pentru toți oamenii”, devine și rămâne – și la vârste înaintate – larg cât întreaga, marea voie mântuitoare universală a lui Dumnezeu, a Celui care „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

5.4.2 Printre cei, pentru care trebuie să se roage biserica lui Isus, sunt menționați aici și *împărați și pentru toți cei care sunt înălțați în dregătorii* (v. 2). Este vorba aici de toate instanțele, de la curtea împăratului până la primăriile locale.

Pavel cheamă la rugăciuni de mijlocire, deși puțini din marii oameni politici ai vremii sale au fost niște contemporani deo-

sebit de îmbucurători: la Roma stătea pe tron crudul și impresionabilul Nero. Dintre dregători, Pavel l-a întâlnit, de exemplu, pe „cavalerul norocos“ Felix (Fapte 24). Informațiile extrabiblice spun că Felix și-ar fi datorat funcția de dregător marilor sale datorii la băncile din Roma. Acestea au obținut de la împărat numirea lui ca dregător, cu așteptarea că prin această slujbă bănoasă el le va plăti înapoi banii datorati. Însă când acest lucru nu s-a întâmplat, pentru că el a risipit totul ținând o curte scumpă, băncile l-au făcut să cadă și a fost „demis“. Cu toate acestea, Pavel îi îndeamnă pe creștini să se roage și pentru asemenea oameni. Creștinismul primar a făcut acest lucru și în secolele următoare, pline de mereu noi persecuții din partea satului roman.

Câtă binecuvântare a plecat de la acești oameni, care în mijlocul unor astfel de necazuri au trăit, prin mijlocire, dragostea lui Cristos, până și în gândurile lor! De ar trăi așa și astăzi creștinii din toate țările și de pe toate continentele, în mijlocul tuturor ispitelor atât de felurite prin care trec! Și de am rezista s-o facem și pe ultima porțiune de drum a istoriei noastre, care va fi plină de ispite! Așa suntem gata pentru Domnul nostru. Și așa ne va lua acasă la Sine „într-o clipă“ (1 Cor. 15:51 și urm.; 1 Tes. 4:17).

5.5 De ce este atât de important să ne rugăm pentru împărați și pentru toți dregătorii

5.5.1 *Chiar de dragul lor*, pentru că și pentru acești oameni a murit Isus. Și pe ei vrea Dumnezeu să-i mântuiască. Mijlocirea se va concentra deci mai întâi asupra bunăstării temporale cât și asupra mântuirii veșnice a acestor oameni. Aceasta o poruncă dragostea lui Cristos; și aici este vorba despre *oameni*, nu numai despre „funcții“. Iar oamenii trebuie să fie salvați pentru veșnicie, indiferent cum sunt ei. Creștinii se roagă de aceea și pentru persoane ca Nero, Hitler și Stalin. Aceasta înseamnă să gândești corect și în rugăciune, cu Dumnezeu și dragostea Sa. Cât Dumnezeu mai dăruiește unui om zile și viață, atâta timp îi mai dăruiește și timp și loc să se pocăiască, să se întoarcă acasă. El vrea să-l călăuzească pe om la mântuire în special prin bunățatea Sa (Rom. 2:4).

5.5.2 „Pentru împărați și cei înălțați în dregătorii“ trebuie să ne rugăm și pentru ca ei să *facă bine slujba* pe care o au de făcut: anume, să creeze ordine și să oprească forțele distrugătoare, haosul. Pentru aceasta a „rânduit“ Dumnezeu statul în această lume (Rom. 13:1-7). Căci lumea, în care diavolul încă își mai face de cap și-i ațâță pe oamenii unii împotriva altora (cf. Apoc. 12:12), nu trebuie să se distrugă singură. Ordinea puterii de stat nu este, ce-i drept, ordinea finală, ca ordine necesară pentru lumea căzută în păcat, însă ea este totuși o ordine valabilă înaintea lui Dumnezeu și în orice caz este mai bună decât nici una. De aceea îngăduie Dumnezeu ca această ordine să existe atâta timp – chiar dacă este abuzată în multe moduri și în final devine chiar o ordine anticreștină –, până când va reveni Domnul nostru și va stăpâni acest pământ direct, cu pace și dreptate.

Din Cuvântul lui Dumnezeu, *creștinii înțeleg* ordinea de stat mai bine decât chiar cei care dețin puterea de stat. Rugăciunea creștinilor are de aceea ca scop, ca deținătorii puterii de stat să folosească această putere după planul și călăuzirea lui Dumnezeu. Numai așa este slujba lor cu adevărat utilă și favorabilă.

Este necesar ca creștinii să mijlocească și *astăzi* pentru bărbați și femeile care dețin funcții superioare, cu atât mai mult într-un timp, în care nu puțini sunt cei care doresc haosul și care prin agitație și teroare țintesc la o stare în care popoarele să se dovedească a fi „neguvernabile“. Această mijlocire nu trebuie să ni se pară a fi „insuficient de spirituală“. Ea ne este poruncită explicit în Cuvântul lui Dumnezeu; și în această privință vrem să fim ascultători.

5.6 Cum folosim noi, ca și creștini, liniștea și pacea asigurate de un stat de drept

5.6.1 Nu pentru ca, folosindu-ne de această ocazie „să ne asigurăm câștigul nostru“ și „să participăm la minunea economică“, ci pentru ca *să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea*, așa trebuie folosit timpul haosului ținut în frâu.

Evlavia se referă la faptul că vom căuta să fim pe placul lui

Dumnezeu, adică să rămânem în întregime pe calea uceniciei lui Isus, și în viața cotidiană (cf. Gen. 17:1; Col. 3:23) și în special cu mărturia credinței și cu fapta dragostei.

Cinstea se referă la faptul că, prin faptele noastre, suntem și înaintea oamenilor o mărturie care-i invită pe oameni la Domnul nostru. Toate acestea se pot trăi mult mai bine, dacă avem parte și politic de liniște și pace.

5.6.2 Însă la toate acestea nu este vorba în nici un caz de o viață de contemplație comodă. Pavel accentuează că Dumnezeu le socotește pe toate acestea ca fiind *bune* (v. 3; textual: „frumos”); *sunt bine primite înaintea lui Dumnezeu*. Și aici trebuie să medităm: Dumnezeu este *Mântuitorul* (textual: „Salvatorul”). Ca atare, El și-a stabilit o țință foarte înaltă: El *vrea ca toți oamenii să fie mântuiți* (v. 4). În textul original apare verbul care în NT înseamnă „a mântui veșnic”. Aceasta este deci „bun”, „frumos”, „plăcut lui Dumnezeu”: să folosim liniștea și pacea dăruite nouă pentru a ne implica cu atât mai mult în marea lucrare de mântuire a lui Dumnezeu.

5.6.3 Oamenii sunt mântuiți prin faptul că *vin la cunoștința adevărului*, spune Pavel aici mai departe. Mesajul Evangheliei este cel care trebuie apucat și crezut. Domnul nostru Însuși este Adevărul; și după Scriptură, a-L cunoaște pe El înseamnă a avea părtășie cu El. Deci aceasta ne mântuie: să ajungem în mâna Mântuitorului Isus Cristos, a Păstorului cel Bun.

5.6.4 Și dacă Dumnezeu, ca Salvator, controlează această lucrare cu mâna Sa și dacă vrea să ajungă la toți oamenii, ba chiar dacă ne face într-un mod minunat „colaboratorii” Săi (1 Cor. 3:9), atunci pentru noi *nimic nu este mai important decât un lucru*: să facem tot ce stă în puterea noastră pentru ca *acest mesaj măreț să ajungă și la ceilalți oameni*, ca și ei să *vină la credință* și să aibă parte de mântuire pentru timp și eternitate. *Aceasta este deci ținta liniștei și a păcii facilitate de puterea de stat, ca să împlinim cu atât mai mult această sarcină minunată, cea a misiunii de aproape și de departe.*

În timpul celui de-al doilea război mondial, creștinii din Ger-

mania, de exemplu, au avut posibilitatea să facă misiune la scară mondială. Însă în deceniile care au urmat au avut ocazia să facă misiune în Germania Federală; această ocazie a trebuit folosită.

În Apocalipsa devine clar modul în care absența furtunii, reținerea forțelor de distrugere, are menirea ca oamenii să fie câștigați pentru Isus și să devină copiii lui Dumnezeu și să primească pecetea Duhului Sfânt; li se pecetluiește faptul că vor fi ocrotiți lăuntric pe cale și că vor ajunge cândva la țință (Apoc. 7:1-3; cf. Ef. 1:13).

5.6.5 Da, așa a dat Dumnezeu *puterii de stat* – chiar dacă deținătorii ei nu sunt conștienți de aceasta – sarcina ca, atâta timp cât mai îngăduie El, ea să creeze un cadru liber pentru misiune și pentru edificarea bisericii lui Isus. Cu atât mai mult trebuie să fim folosite aceste vremuri de liniște și pace, nu pentru a dormi sau a le risipi cu alte lucruri. Întrebarea este dacă creștinismul poporului nostru a folosit bine pacea de la cel de-al doilea război mondial încoace, pentru misiune în cadrul propriului popor și pentru misiunea în lumea întreagă.

5.6.6 În rezumat, trebuie spus: „viața pașnică și liniștită”, pe care putem s-o ducem ca urmare a unei bune ordini de stat, nu este deci o pretinsă lene și comoditate „cucernică”, ci ea oferă loc, timp și ocazie pentru *a lucra împreună cu Dumnezeu* în sensul intenționat de El, „ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința lui Dumnezeu”.

5.7 Pe ce se bazează posibilitatea salvării tuturor oamenilor și ce trebuie să li se spună, prin urmare, ca „vestea bună, specială a lui Dumnezeu“?

Pavel continuă: *căci* – acesta este unul din adevărurile mântuitoare, pe care omul trebuie să-l afle, să-l cunoască și să-l recunoască, dacă trebuie să fie ajutat pentru veșnicie – *este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți* (v. 5 și urm.).

5.7.1 Dumnezeu, care li S-a revelat lui Avraam, lui Moise și întregului Israel (Gen. 12:1 și urm.; Exodul 3:4-14; 19:1-8) este *singurul Dumnezeu* (Deut. 6:4). Oamenii nu pot să-L evite cu alte religii care duc la alți dumnezei. De El depind ei în viață și moarte, în timp și în eternitate.

5.7.2 Însă tocmai *părtașia* cu Dumnezeu viu, care este „izvorul vieții“ (Ps. 36:9), a *pierdut-o* omul prin păcatul care separă de Dumnezeu. Așa constată Scriptura: „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui...” (Is. 59:2). Toți oamenii sunt împovărați de vină față de Dumnezeu. Și după vină urmează condamnarea. Această stare a omului înaintea Dumnezeului lui este problema fundamentală a vieții lui, este cauza nenorocirii lui (cf. Gen. 3:24). Aceasta este ceea ce înăbușă în el orice speranță, ce-l lasă să fie prada blestemului veșnic. De aceea are omul atâta nevoie de salvare.

5.7.3 Însă acum există un Mijlocitor care lucrează, Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni. Aceasta datorită dragostei și milei lui Dumnezeu (Ioan 3:16; 2 Cor. 5:18). Isus îi leagă pe oameni din nou cu Dumnezeu. El restabilește pacea, legătura, *părtașia* dintre Dumnezeu și oameni.

Isus, ca Mijlocitor, *nu este Unul dintre mai mulți*. El, lucrarea Lui, îi creează omului singura posibilitate de a se întoarce din nou acasă la Dumnezeu. Aici și numai aici există un pod spre Dumnezeu (Ioan 14:6). Aici și numai aici este deschisă din nou ușa la Dumnezeu (cf. Gen. 3:24). Numai aici poate fi restabilită *părtașia* cu Dumnezeu.

Aici *nu poate nimeni să spună*: „Și eu aș vrea, ce-i drept, să trăiesc din nou în *părtașie* cu Dumnezeu; dar nu-mi place Isus; de acea caut un alt pod sau mi-l construiesc singur. Dumnezeu trebuie să mi se reveleze într-un alt mod și să-mi deschidă ușa”. Adică, omul poate, ce-i drept, să vorbească așa; însă în acest fel omul este afară, despărțit pe veci de Dumnezeu. În mila Sa, Dumnezeu Se apleacă la noi, oamenii; însă în mijlocul lucrării harului Său, El ridică un semn al măreției Lui, prin faptul că spune: „Aici și numai aici!”

Domnul nostru Isus Cristos spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Iar apostolul Petru mărturisește înaintea sinodului, instanța supremă a lui Israel: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care să fie mântuiți”, decât singur Numele Isus (Fapte 4:12).

5.7.4 Pavel accentuează că acest singur Mijlocitor este *Omul Isus Cristos*. „Cristos” este „Mesia”, Cel venit din cer, Fiul lui Dumnezeu (Ps. 2; 110; Daniel 7:13 și urm.). „Isus” este numele omenesc, chiar dacă a fost stabilit de Dumnezeu (Matei 1:21), numele Lui ca om.

În biserica veche au existat cercuri, care prin aceasta au vrut să-i atribuie lui Isus o măreție deosebită, au vrut să-L onoreze în mod special, spunând că a fost numai Dumnezeu, nu și om; El ar fi avut doar „aparent” un trup omenesc. Aici Pavel ne spune altceva: Fiul veșnic, adevărat al lui Dumnezeu S-a născut în noaptea de Crăciun ca om adevărat, „*Dumnezeu* adevărat, născut de Tatăl în veșnicie și om adevărat, născut de fecioara Maria” (M. Luther în explicația la cel de-al doilea articol al credinței).

Această afirmație nu este o meticulozitate teologică exagerată, ci de ceea ce se mărturisește aici depinde salvarea noastră veșnică: Domnul nostru Isus Cristos este podul peste prăpastia păcatului spre Dumnezeu, podul care se sprijină pe ambele maluri: cel divin și cel omenesc. Așa și numai așa putem să venim prin El cu adevărat acasă la Dumnezeu pentru eternitate. Aceasta vrea să spună Isus prin cuvintele din Ioan 14:6.

5.7.5 Ca să ne faciliteze nouă, oamenilor, în felul acesta calea de întoarcere acasă la Dumnezeu, Domnul nostru a trebuit să îndepărteze și obstacolul care ne despărțea de Dumnezeu (Gen. 3; Is. 59:2): păcatul nostru, vina vieții noastre. Ce a făcut Domnul nostru ca să ne elibereze de această povară uriașă, ca să ne mântuiască? Pavel spune aici: *S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*.

Deja în Is. 53:5 se vestește: „Pedeapsa, care ne dă nouă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți”. Domnul nostru Isus Cristos, căruia Tatăl i-a predat toată judeca-

ta (Matei 11:27; Ioan 5:22,27), ne-a văzut deja din veșnicie venind spre tronul Lui de judecător, împovărați cu vina noastră, iar conform dreptății veșnice, sfinte ar fi trebuit să ne condamne pe toți și să ne alunge pe veci de la Dumnezeu sfânt. Dar El S-a coborât în tăcere de pe tronul Lui, cum ar veni, ne-a luat vina vieții de pe umeri, a pus-o pe umerii Lui și a spus: Dacă trebuie să existe o condamnare din cauza păcatului, atunci vreau să fiu condamnat Eu. Dacă trebuie ca cineva să moară din cauza păcatului, atunci vreau să mor Eu. Această „minune“ i-a fost vestită deja tatălui Său adoptiv, Iosif, înainte să se fi născut Pruncul: „... și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor“ (Matei 1:21; cf. 20:28; 26:26-28).

5.7.6 Isus a făcut acest lucru *pentru toți*, nu numai pentru Israel, nu numai pentru cei din alte popoare care cred în El. Ce a făcut El este pentru toți.

Însă *efectul nu este automat*. Ce a făcut Isus aici nu se revărsă pur și simplu în mod pașal peste oameni, fie că vor, fie că nu vor. Dumnezeu dă fiecărui om soare și ploaie, chiar și celui care nu i le cere (cf. Matei 5:45). Însă pacea Lui, părtășia Lui, pe Sine Însuși, Dumnezeu dăruiește numai celui care i le cere, care-și întinde mâinile după ele și care se lasă să fie solicitat de acestea, care răspunde la darul nespus de mare al lui Dumnezeu cu dedicarea lui, pe scurt: celui, care crede în El. Așa spune Scriptura: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16). Pavel scrie în Romani: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“ (Rom. 1:16).

Știm aici că omul nu ajunge de la sine la această credință; „Tatăl“ trebuie „să-l atragă“ la Fiul (Ioan 6:44). Duhul lui Dumnezeu trebuie să-i faciliteze acest lucru, căci „nimeni nu poate zice ‚Isus este Domnul‘, decât prin Duhul Sfânt“ (1 Cor. 12:3). Însă acest este tocmai un motiv pentru faptul că omul trebuie cu atât mai mult să se grăbească, dacă percepe în el atragerea Tatălui la Fiul, dacă prin Duhul lui Dumnezeu i se deschide cunoașterea lui Isus. Atunci nu are voie în nici un caz să amâne

și să gândească: „Poate cândva mai târziu voi veni!“ Bătrânii spuneau: „Dacă te trage Dumnezeu, este bine să alergi; dacă Dumnezeu are de vânzare, este bine să cumperi“.

5.8 Tocmai pentru că mântuirea este valabilă pentru toți, trebuie și ca toți oamenii să afle mesajul ei

De aceea este necesar ca *faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită* – textual: „... în vremurile stabilite pentru aceasta“, între înălțarea la cer și revenirea Domnului nostru.

5.8.1 *În mod fundamental*, semnalul pentru începerea acestei „mărturisiri“ atât de importante a fost dat o dată cu porunca misionară a Fiului înviat, care Se întorcea acasă la Tatăl (Matei 28:18-20; Fapte 1:8).

5.8.2 Însă Dumnezeu a dat mereu și în mod individual semnalul pentru o astfel de slujbă, de exemplu cu privire la *anumite popoare*, prin faptul că a chemat oameni pentru aceasta, i-a echipat și a deschis și uși, mai întâi în întregul mare Imperiu Roman, ulterior la popoarele germanice și slave, la întregul apus, mai târziu și la alte continente și astăzi la popoare până acum închise și „uite“.

5.8.3 Tocmai când încheierea, ținta, revenirea lui Isus este aproape, chiar și în mijlocul tuturor ispitelor și persecuțiilor împotriva creștinismului din ultima perioadă (cf. Matei 24:9), va fi într-un mod special timpul pentru misiunea la toate popoarele (Matei 24:14; cf. Apoc. 14:6 și urm.). Și din toate popoarele vor fi câștigați și cel puțin „câțiva“ (Apoc. 7:9; cf. 1 Cor. 9:22). Cât mai este „încă loc“, mesagerul trebuie, noi, mesagerii, mai trebuie încă să mergem (Luca 14:22 și urm.). Marea sărbătoare minunată începe abia când „casa este plină“, adică atunci când *se va împlini numărul din toate neamurile* (Rom. 11:25; Apoc. 7:9).

5.8.4 Oamenii, care în diferite biserici au falsificat Evanghelia despre harul lui Dumnezeu – în ținutul Galatiei, în Corint și

acum și în Efes –, au încercat mereu să înlăture mărturia clară a apostolului Pavel, prin faptul că au afirmat că Pavel nu este deloc un mesager și un apostol autentic (cf. 1 Cor. 4:14 și urm.; 9; 15:8-10; Gal. 1:11 și urm.); în timpul vieții pământești a lui Isus, Pavel nici nu ar fi fost alături de El. Nu pentru propria lui onoare, ci din pricina certitudinii – primejduite – a credinței membrilor bisericii, care au venit prin el la credință, Pavel a trebuit aici să se apere cu fermitate. Biserica nu avea voie să devină nesigură.

Așa că Pavel scrie: *propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu*. De Domnul Însuși a fost pus el la aceasta; aceasta s-a petrecut după planul lui Dumnezeu (1 Tim. 1:1). Pavel prezintă extrem de clar acest lucru în Gal. 1.

Legitimătatea slujbei noastre de martori și mesageri se dovedește prin faptul că ceea ce spunem noi este în conformitate cu Scriptura. Aceasta poate să-i asigure și pe ascultătorii noștri cu privire la caracterul demn de încredere produs de Dumnezeu al Scripturii (2 Tim. 3:14-17; 2 Petru 1:19-20).

Spun adevărul în Cristos, nu mint, trebuie să accentueze Pavel aici, din cauza zvonurilor și a bârfelor din biserică. El face acest lucru la fel ca acolo, unde a corectat părerea, respectiv s-a apărat împotriva reproșului că ar fi rece, indiferent, ba chiar dușmănos față de vechiul popor al Legământului, Israel (Rom. 9:1-3), deși el și-ar fi dat cu plăcere chiar și mântuirea veșnică pentru Israel. La fel trebuie să se apere și aici – de dragul bisericilor care i-au primit mesajul – împotriva bănuielii că nu ar fi un mesager și un apostol autentic. Nu; el este apostol și propovăduitor. Și după voia și harul lui Dumnezeu (1 Tim. 1:12-17), el este un învățător al neamurilor (*ca să învețe neamurile*), care are – ca nimeni altul – sarcina să vestească ascultarea credinței printre popoare (Rom. 1:5; 16:26).

5.8.5 Pavel a putut să facă toate acestea numai prin faptul că a fost el însuși credincios și a trăit în fiecare clipă în părtășia cu Domnul lui, altfel lucrurile ar fi stat prost cu puterea și autoritatea lui lăuntrică. De aceea adaugă el aici: ... *credința și adevărul*. La fel cum receptorul electric al unei locomotive electrice trebuie să rămână mereu atașat de linia de înaltă tensiune,

dacă este să-și îndeplinească sarcina, la fel este și pentru noi, pentru toți mesagerii, toți vestitorii, toți martorii lui Isus absolut necesar să fim cu gândirea noastră, cu vorba noastră și cu fapta noastră permanent în părtășie cu Domnul, în rugăciune necurmată, în credință – în Cristos, pe calea Scripturii, în adevăr. „În credință și în adevăr“ vom răzbi și prin ispitele escatologice și vom primi zi de zi puterea să rămânem și atunci cu Evanghelia gata de atac, „să lucrăm până va reveni El“ (Luca 19:13).

Toate acestea trebuie să aibă ca fundal rugăciunea și implorarea noastră (v. 1; cf. Luca 21:36). Tocmai și atunci are nevoie „copacul“ lucrării noastre de rugăciune, ca rădăcină trainică, hrănitoare. Pavel scrie: „... fiind înrădăcinați în El...“ (Col. 2:7).

Studiu biblic despre 1 Timotei 2:1-7

1. Introducere

O creștină bătrână, necăsătorită și care avusese o slujbă importantă, zăcea deja de mult timp la pat. Pe perete ceruse să i se atârne o hartă a lumii. De asemenea, îi plăcea să citească și reviste ale diferitelor misiuni și asculta zilnic la radio știrile politice. Ea spunea că, în multe ei nopți fără somn, cât și în restul orelor de singurătate, nu se plictisea niciodată: ea „călătorea“ prin întregul oraș cu Domnul ei, mijlocind pentru fiecare stradă, îi „vizita“ în special pe membrii bisericii ei și ai cartierului ei, „mergea mai departe“ prin toată țara, prin alte țări de pe toate continentele, ba chiar „străbătea“ tot pământul. Se ruga pentru conducerea țării ei și a multor alte țări, ca să se îngrijească să fie pace și dreptate, pentru afirmarea și a păturilor slabe ale populației din țările respective, pentru ordine și libertate în așa fel, ca în special pe calea Evangheliei să nu fie puse obstacole. Și ea se ruga în primul rând și pentru ca Evanghelia să treacă prin ușile deschise, ca ocaziile date să fie folosite. Și în

felul acesta i-a „vizitat“ ea împreună cu Domnul ei în rugăciune de mijlocire pe misionarii singuratici din junglă și din munții Americii de Sud, cât și pe cei din mijlocul triburilor din nordul Taiwanului și pe cei care le dădeau apă, mâncare și ajutor refugiaților slăbiți din regiunea Sahel. Și ea se ruga și pentru propășirea Evangheliei și pentru slujba dragostei în regiunile lumii în care guvernele nedrepte pun mari piedici în calea acestora. Și întotdeauna avea multe motive de mulțumire. Viața ei avea și în micuța ei cameră un orizont larg; orizontul lucrării mondiale a lui Dumnezeu. Când era întrebată dimineața, dacă a dormit bine, uneori răspundea: „Am vegheat bine“. O astfel de slujbă preotească de mijlocire i-a permis să trăiască deosebit de aproape de Dumnezeu. Această a făcut ca cei care o îngrijeau sau o vizitau să fie adesea binecuvântați din belșug și ca apoi pasul din timp în veșnicie să nu fie mare pentru ea, ci plin de speranță, ba chiar de-a dreptul plin de bucurie. Despre ea se putea spune ca despre Ana din istoria Crăciunului: ea „nu se depărta de la Templu, ci zi și noaptea Îi slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciune“ (Luca 2:37).

Aici a devenit clară o pagină importantă a vieții de creștin. Ca să trăim și noi această stare nu trebuie să fim bătrâni și bolnavi. Dumnezeu poate să binecuvânteze și timpul nostru, astfel încât să reușim totuși să terminăm și restul sarcinilor cotidiene. Mulți creștini dau „zeciuiala“, a zecea parte a venitului lor, pentru propășirea Evangheliei și pentru lucrări ale dragostei în Numele lui Isus. Cum ar fi, dacă am da „zeciuiala“ și din timpul nostru pentru slujba atât de importantă a rugăciunii, a mijlocirii, pentru Dumnezeu? Este posibil ca pentru aceasta să fie necesar și un oarecare „post“, și cu privire la programul TV, la noianul de reviste, la distracțiile inutile etc.

2. Întrebări pregătitoare

Ce rang are rugăciunea? În ce constă rugăciunea corectă? Pentru cine trebuie să ne rugăm (v. 1)? Care este scopul

rugăciunii pentru deținătorii funcțiilor de stat? Ce înseamnă, că liniștea și pacea facilitate de un stat de drept trebuie corelate pentru cetățenii statului cu voia lui Dumnezeu, ca toți oamenii să fie mântuiți? Care este deci orizontul voii salvatoare a Dumnezeului nostru? Pentru ce trebuie deci folosite liniștea, ordinea și pacea, cât timp durează ele? Ce a făcut Dumnezeu, respectiv Isus, ca să facă posibilă această mântuire și ce trebuie vestit de aceea pe tot pământul, ca marea veste specială a lui Dumnezeu?

3. Tema

Rugăciunea credincioșilor – în special mijlocirea pentru cei care dețin funcții în stat, mai ales în interesul facilitării slujirii pentru marea țintă a lui Dumnezeu: mântuirea tuturor oamenilor.

4. Structura

- Ce rang și ce valoare are sarcina rugăciunii?
- Cine este îndemnat la rugăciune?
- Ce cuprinde rugăciunea corectă?
- Pentru cine trebuie și avem voie să ne rugăm?
- Rugăciunea pentru cei care dețin funcții în stat și de ce este atât de important să ne rugăm pentru ei.
- Cum folosim corect, în sensul marii ținte a lui Dumnezeu, liniștea și pacea instaurate de un stat de drept – orizontul voii mântuitoare a lui Dumnezeu.
- Ținta mijlocirii pentru stat nu este deci bunăstarea noastră, traiul nostru bun și liniștea noastră, ci mai ales facilitarea misiunii.
- Pe ce se întemeiază posibilitatea salvării tuturor oamenilor și ce trebuie de aceea să li se vestească tuturor

mai ales ca Vestea Bună a lui Dumnezeu pentru ei? – Noi, ca unii are credem deja, suntem „aducătorii” acestei vești minunate. Cât mai avem posibilitatea, s-o facem!

5. Încheiere

Într-o după-masă ploioasă – era sâmbătă –, în spatele unui gard zăcea un teanc de afișe, care se muiau în ploaie. Nu era greu de ghicit ce se întâmplase aici: cineva luase bani buni pentru tipărirea acestor afișe și apoi s-a gândit: „Pe o vreme ca asta? Mai bine, nu! Astea pot să zacă aici mult și bine”. Ei bine, aici probabil paguba urma s-o suporte respectivii destinatari ai afișelor. Dar dacă noi nu le transmitem Evanghelia oamenilor la care suntem trimiși, atunci ei sunt privați de o șansă minunată și cândva vom fi condamnați de Judecătorul veșnic pentru „ajutor neacordat”. Aici putem numai să ne rugăm: „Ce am făcut, acoperă, ce mai am de făcut, comandă Tu!”

În Apoc. 7:1-3 se vede cum sunt ținute în frâu furtunile politicii mondiale, cu scopul de a veni la credință numărul deplin de oameni, prevăzut de Dumnezeu (cf. Rom. 11:25) și de a fi pecetluită cu Duhul lui Dumnezeu (cf. Ef. 1:13 și Apoc. 7:1a). Folosim noi corect deceniile de pace de după furtunile marilor războaie din secolul nostru, pace pentru care ne-am rugat și pentru care am putut și putem să ne rugăm?

6. Bărbații și femeile în cadrul slujbei religioase – și în cadrul întregii vieți (2:8-15)

2:8-15: *Vreau dar, ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. 9 Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, 10 ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evla-*

vioase. 11 Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. 12 Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. 13 Căci întâi a fost întocmit Adam și apoi Eva. 14 Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia fiind amăgită s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. 15 Totuși, ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiește cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.

Îndemnul general la rugăciune este prioritar, și pentru cei care au sarcini politice. Aceștia au – de regulă în mod inconștient – mai ales sarcina de a crea cadrul liber pentru răspândirea Evangheliei, marea ofertă de pace a Dumnezeului nostru, făcută oamenilor (1 Tim. 2:1-7).

Pavel continuă acum: *Vreau dar...* (v. 8): acest *dar* reia acel „dar” din v. 1. Acum este vorba în mod special de rugăciunea bărbaților. *Vreau:* Pavel gândește cu Dumnezeu. Prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, el recunoaște care este voia lui Dumnezeu. Și el vrea ce vrea Dumnezeu. De aceea vorbește el cu autoritate și siguranță divină. Dacă suntem și noi credincioși în același fel, atunci putem și noi vorbi cu autoritate și siguranță divină.

În continuare este vorba despre viața bisericii, despre slujba ei religioasă, despre rugăciune și propovăduire și despre viața membrilor individuali ai bisericii! Tocmai în vremea aceea, în zilele împăratului Nero – când lumea a devenit mai clar dușmănoasă față de micile biserici creștine, aceste puncte de sprijin ale mării Împărății viitoare a păcii a lui Isus, care erau risipite în țările bazinului mediteran și mai ales și când ispita de a înstrăina Evanghelia a devenit tot mai rafinată –, clarificările necesare au fost aici cu atât mai importante. Ele vor fi importante și atunci, când creștinismul se va afla în lume pe ultima porțiune de drum și când persecuția și amăgirea vor ajunge la o ultimă acutizare, iar vrăjmașul își va arunca în luptă toate rezervele, puterile ascunse ale întunericului, mai ales pentru că va ști „că are puțină vreme” (Apoc. 12:12). În pasajul nostru biblic, Pavel spune acum câteva lucruri despre modul în care bărbații și femeile stau corect la serviciul religios și în întreaga viață și care sunt pericolele deosebite.

6.1 Bărbații la slujba religioasă, și în cea a întregii lor vieți

6.1.1 *Vreau dar, ca bărbații să se roage* (v. 8a): după Scriptură, nu poate deci să fie vorba de faptul că rugăciunea este numai treaba femeilor și a copiilor, treaba bărbatului fiind în schimb fapta, implicarea energetică la apariția greutăților. Nu, și bărbaților li se dă sarcina rugăciunii, personal, la meditațiile de seară ale familiei și mai ales la slujba religioasă a bisericii. Rugăciunea trebuie, poate și are voie chiar să-I aducă în același timp – în mod înlocuitor pentru lumea nelegiuită – lui Dumnezeu mulțumire, slavă și laudă, pe care Dumnezeu poate să le aștepte în mod ieftin de la omenirea Sa. Biserica lui Isus este o preoție: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui care v-a chemat...” (1 Petru 2:9). Iar preoții stau înaintea lui Dumnezeu pentru lume și pentru Dumnezeu înaintea lumii. Iar slujba preoțească a mijlocirii pentru toți oamenii, ba chiar pentru toate ființele create, îi este dată bisericii lui Isus, tuturor credincioșilor. Pavel a spus deja acest lucru în 1 Tim. 2:1; el se referă la aceasta prin acest „dar” din v. 8 și accentuează aici tocmai faptul că acest fel de rugăciune este tocmai și treaba bărbaților.

Și ei au nevoie nu în ultim rând în mod personal de obiceii permanent de a se ruga: ucenicii lui Isus răzlesc – în general și în special în ultimul timp greu – numai dacă se roagă să fie în Cristos, în părtășia cu El. Așa spune Domnul nostru referitor la aceasta: „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului” (Luca 21:36).

6.1.2 ... *să se roage în orice loc*: unde este deci posibilă această rugăciune? Nu numai în Templul din Ierusalim, privitor la Dumnezeul care i-a dat Israelului vechi-testamental o promisiune și o prorocie minunată (Deut. 12:5 și urm.). Deja în VT se afirmă: „Domnul este lângă toți cei care-L cheamă” (Ps. 145:18); iar Domnul nostru vorbește despre noua posibilitate de a ne închina „Tatălui în duh și în adevăr” fără a depinde de un anu-

mit loc (Ioan 4:19-24). De asemenea, El le promite ucenicilor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Peste tot, unde se adună biserica Lui. Iar acest Domn este prezent de asemenea acolo, unde un singur om I se adresează în „cămăruța” lui (Matei 6:6). Da, ne putem chiar afla în mijlocul oamenilor, printre necredincioși, în lupte și ispite, când dracii pot fi simțiți, Domnul nostru, Biruitorul, este totuși prezent, disponibil să stăm de vorbă cu El; obiceii nostru de a ne ruga este în orice caz posibil, rugăciunea este nelimitată în orice loc.

6.2.3 Din rugăciunea corectă face parte și *să ridice spre cer mâini curate*. În Israel, la rugăciune se ridicau *mâinile*, asemenea unor vase goale. Citim astfel, că la rugăciunea de sfințire a Templului, Solomon și-a întins mâinile spre cer (1 Împ. 8:54). Domnul nostru Isus Cristos Și-a ridicat la rugăciune „ochii spre cer” (Ioan 17:1). Vameșul din Templu în schimb, nu a îndrăznit „să-și ridice ochii spre cer” (Luca 18:13). Însă nici el nu „s-a bătut numai în piept”, ci după aceasta și-a ridicat probabil spre Dumnezeu și mâinile goale de cerșetor. Mâinile trebuie să fie *curate*, sfinte, mai mult chiar, întregul om trebuie să fie sfânt. Aceasta implică să-i cerem iertare lui Dumnezeu, cu pocăință și credință, din pricina jertfei lui Isus, să cerem să fim curățați (cf. 1 Ioan 1:9) și să ne încredințăm și să ne subordonăm pe veci viața Domnului nostru Isus Cristos și prin aceasta lui Dumnezeu; aceasta înseamnă să credem. Aceasta include și faptul că omul dă la moarte ființa veche, în moartea lui Isus și astfel „umblă în viața nouă” cu Domnul înviat, în ascultarea credinței, în sfințire (Rom. 1:5; 6:4; 16:26; 1 Tes. 5:23,24). Nici o intenție rea, nici un lucru obținut necinstit, nici o absență a dorinței de a ierta, nici un resentiment, nici o absență a dragostei, nici un desfrâu nu trebuie să împiedice rugăciunile (cf. Ps. 66:18; Matei 5:22-24; 6:12; 1 Petru 3:7).

6.1.4 *Fără mânie și fără îndoieli*: pericolul evident pentru bărbați este să se roage cu mânie și îndoială, altfel Pavel nu i-ar fi îndemnat pe bărbați în acest mod deosebit. Iar o rugăciune în mânie și îndoială nu ar fi o rugăciune ascultabilă.

6.1.4.1 *Mânia*: ura ascunsă poate să se îndrepte chiar și împotriva fraților de credință, împotriva unora cu care se adună împreună la slujba religioasă: omul se simte rănit, înșelat, dezavantajat de frați. Iar omul nu poate să primească iertarea și nici asigurarea de la Cina Domnului, dacă refuză să o dea fraților creștini, care se roagă împreună cu el (Matei 6:12). Iar această mânie poate fi provocată în special și de modul în care sunt tratați creștinii de către necreștini: poate sunt persecutați și nedreptățiți la locul de muncă, de opinia publică, de reprezentanții statului. Li se aduc reproșuri nefondate și neobiective; creștinii sunt făcuți de răs. În presă și chiar în sala de judecată se ajunge la acuzații care sunt totuși absolut nefondate; opinia publică este atârnată împotriva lor cu mijloace mincinoase și în scopuri transparente. Aceasta poate să determine ca bărbații din biserică – în special cei care au o responsabilitate în biserică – să fie tulburați în lăuntrul lor, să fie supărați, să fie plini de amărăciune și să le scape pe buze rugăciuni de genul: „Doamne, pune capăt acestei situații! Pune capăt uneltirilor lor! Plătește-le în așa fel, încât să nu uite niciodată!” Tocmai când ne confruntăm cu nedreptăți înmulțite, în special în veacul escatologic (Matei 24:9,12), aceasta este – mai ales pentru bărbați – o ispită considerabilă. Însă în felul acesta nu am rămâne pe urmele pașilor lui Isus (1 Petru 2:21), care a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri... binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44; Luca 6:27) – și care S-a rugat și pentru cei care L-au omorât: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac!” (Luca 23:34).

Duhul lui Dumnezeu nu locuiește în noi împreună cu duhul de mânie. Așa nu am rămâne în Cristos și Cristos nu ar rămâne în noi prin Duhul Său Sfânt (Ioan 15:4a; 2 Cor. 3:17a). Duhul Sfânt nu ne-ar mai reprezenta în cazul acesta nici în rugăciune (cf. Rom. 8:26), mai ales nu într-o astfel de rugăciune izvorâtă din mânie. Da, tocmai pe ultima parte a căii suferinței bisericii lui Isus (Matei 24:9; Luca 21:28) este extrem de important să ne rugăm pentru dușmanii noștri, la fel ca Isus pe ultima parte a căii suferinței Sale. Numai așa nu am întrista Duhul Sfânt, cu care suntem „pecetluiți pentru ziua mântuirii” (Ef. 1:13; 4:30). Ce minunat este faptul, că deja la începutul căii bisericii lui Isus, primul martir, Ștefan, L-a

urmat pe Isus și cu o astfel de mijlocire: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!” (Fapte 7:60).

6.1.4.2 *Îndoiala*: și aceasta poate să fie într-un mod deosebit comportamentul bun sau greșit al bărbaților. Omul poate chiar să fie mândru de îndoiala lui și s-o numească „realism” corect. Însă acesta poate să fie un „realism al necredinței”, așa cum au vorbit odinioară iscoadele întoarse acasă aparent într-un mod foarte realist – „cu adevărat, țara e bună, însă locuitorii ei sunt prea puternici; nu vom intra în ea” –, însă nu L-au luat în calcul pe Dumnezeu și nu s-au încrezut în El și prin aceasta i-au contaminat și pe ceilalți cu realismul necredinței lor (Num. 13.27-14:4). Dar Iosua și Caleb au ținut tare de realismul corect al credinței; ei L-au luat în calcul pe Dumnezeu și s-au încrezut în El: „Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da” (Num. 14:8). Acest realism al credinței trebuie păstrat cu tărie în special pe ultima parte a căii bisericii lui Isus: rezistența voluntară și în ispite și suferințe și marea încredere în puterea și harul Domnului nostru, că ne va duce în mod sigur personal și ca biserică la țintă: „Aici este răbdarea și credința sfinților!” (Apoc. 13:10b). O asemenea încredere Îl onorează pe Dumnezeu. Dacă, dimpotrivă, chiar și rugăciunea noastră este slăbită de îndoială, atunci închidem singuri revărsarea puterii și a ajutorului lui Dumnezeu (cf. Iacov 1:6-8).

6.2 Femeile la slujba religioasă și în întreaga lor viață

Care este pericolul deosebit pentru *ele* și la ce trebuie să fie prin urmare deosebit de atente? Pavel vorbește aici despre înclinația spre haine izbitoare și despre dorința de a ieși în prim plan.

6.2.1 Îmbrăcăminte izbitoare

Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase (v. 8-10)

6.2.1.1 Pavel pornește de la premisa, că femeile „se împo-

dobesc“. Nu este greșit ca și femeile credincioase să dea curs dorinței corespunzătoare firii lor, de a se împodobi. Întrebarea este însă, *cum* o fac. Dumnezeu Și-a creat întreaga creație nu numai să fie utilă, ci și frumoasă. De aceea este absolut conform lui Dumnezeu ca femeile să vrea să se „facă frumoase“. Însă nu este necesar ca aceasta să se facă pentru Dumnezeu și pentru a fi pe placul Lui. Un psalmist se roagă: „Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul“ (Ps. 93:5). Noi, ca cei care credem în Isus, putem să fim cu trupul și viața noastră „templul Duhului Sfânt“ (1 Cor. 6:19). Vrem să-I fim plăcuți Domnului nostru și să fim „frumoși“ în acest sens.

6.2.1.2 Aici este vorba despre îmbrăcăminte *cuvincioasă*, ea nu trebuie să sară în ochi. Femeile trebuie să se îmbrace cu *rușine*, „conform sentimentului de rușine“, cu *sfială*, „cu moralitate chibzuită“. Pentru rugăciune, pentru slujba religioasă și pentru părtășia bisericii ar fi extrem de deranjant, dacă femeile ar fi îmbrăcate astfel, încât să-i irite pe bărbați, ba chiar ca femeile să urmărească tocmai acest lucru. Acest duh și această modă a predominat peste tot în lumea greco-romană din vremea creștinismului primar. De aceea a fost atunci și mai este și azi extrem de important ca cei care cred în Isus să se închidă față de acest duh și această modă și să se pună mai degrabă sub disciplina și călăuzirea Duhului Sfânt (Rom. 8:14).

6.2.1.3 Pavel spune mai departe că femeile credincioase nu trebuie să se împodobească cu *împletituri de păr*, *nici cu aur*, *nici cu mărgăritare*, *nici cu haine scumpe*, sofisticate.

a) Femeile creștine nu trebuie să dorească să iasă în evidență nici prin aceasta.

b) Ele nu vor nici să le facă de râs pe femeile sărace din biserică, cu hainele lor modeste.

c) Nu vor să le facă pe acestea să cedeze ispitei invidiei.

d) De asemenea, folosirea corectă a bunăstării lor este cu adevărat alta: *faptele bune* (v. 10). Cine trăiește în prezența Domnului și se îndeletnicește cu rugăciunea înaintea Lui, cine face loc pentru Duhul Lui și-L urmează, acela este îndrumat în lăuntrul lui la aceste fapte bune.

6.2.1.4 Căci așa se cuvine femeilor care spun că sunt *evlavioase* – *evlavie* în sensul de: „Eu sunt Dumnezeu Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană“ (Gen. 17:1). Prin „fapte bune“, cu dedicarea plină de înțelegere și de dragoste, gata să fie de folos, cu ajutorul prin mâncare, îmbrăcăminte, găzduire, bani, îngrijire, intervenție etc. pentru membrii bisericii și pentru necredincioși (Gal. 6:10) poate fi vestită „evlavie“, poate fi mărturisită credința în Isus Cristos și oamenii pot fi invitați să vină la El. În secolele care au urmat, biserica lui Isus a crescut în multe locuri foarte mult, în ciuda tuturor persecuțiilor din partea puterii romane de stat. Propovăduirea publică nu era posibilă. Câte s-au petrecut și au avut însă efect printr-o astfel de mărturie! Pentru aceasta nu era nevoie de bogății deosebite și nici azi nu este. În acest fel putem întotdeauna, chiar și în mijlocul ispitelor, chiar și a celor escatologice, să rămânem gata de atac cu Evanghelia, prin Cuvântul mângâietor și prin faptele iubirii.

6.2.2 Dorința femeilor de a ieși în față (desigur, și în bărbați se trezește adesea aceeași dorință)

Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere (v. 11-12).

6.2.2.1 În acest context, este necesar să ne gândim de fapt la poziția femeii în Biblie.

În Israelul vechi-testamental, și femeile cu daruri corespunzătoare au avut *sarcini proeminente*. Astfel, Maria este numită „prorociță“ și a fost solista femeilor lui Israel (Exodul 15:20 și urm.). Iar Dumnezeu a vorbit poporului Său prin prorocul Mica: „Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei și am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Maria!“ (Mica 6:4). „Prorocița Hulda“, care a fost nevasta „păzitorului veșmintelor“, a primit de la Dumnezeu un mesaj foarte important pentru împăratul Iosia – dispus să se pocăiască –, pe care i l-a transmis prin bărbații din conducerea lui Israel. Acest mesaj a produs în Israel o anumită mișcare de pocăință și înnoire (2 Împ. 22:12-20).

Mai târziu, chiar și în timpul vieții pământești a lui Isus, așa

ceva abia dacă ar mai fi fost imaginabil. Între cărturari se discuta până și problema, dacă femeile pot avea parte la mântuire și dacă are sens să se vorbească cu ele despre Scriptură.

La Isus și în biserica Lui lucrurile au fost și sunt clar altfel. Astfel, Domnul nostru a recunoscut și a lăudat dorința Mariei, sora Martei și a lui Lazăr, de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 10:38-42). În urma unei lungi discuții, Isus a condus la credință chiar și o femeie samariteană cu o reputație îndoielnică (Ioan 4:1-42). Petru scrie clar că femeile sunt „co-moștenitoare“, co-participante la mântuire, la calitatea de copii ai lui Dumnezeu, la fericire, la „harul vieții“ și că bărbatul și femeia pot să se roage împreună (1 Petru 3:7).

Domnul nostru Isus Cristos accentuează că deosebirile dintre sexe sunt de fapt doar provizorii, în timpul vieții noastre în această lume, în timp ce purtăm trupuri pământești. După această viață vom fi cu toții „ca îngerii în cer“ (Matei 22:30). De aceea scrie și Pavel: „Nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus“ (Gal. 3:28).

Așa s-a luat acum în calcul faptul, că și femeile, dacă primesc Duhul Sfânt credincioase fiind (Ioan 7:39; Ef. 1:13), primesc în același timp de la Dumnezeu „darurile Duhului“, tocmai darurile pentru anumite sarcini (Rom. 12:6). Și unde Dumnezeu dă anumite daruri, trebuie să se acorde și spațiu pentru folosirea acestor daruri pentru sarcini corespunzătoare; căci darurile Duhului, *carismata* (în greacă), nu sunt date ca ornament, ci – simplu și obiectiv – ca echipament pentru anumite sarcini.

Dintre aceste daruri face parte și cel al „prorociei“, al „vorbirii profetice“ înaintea unor persoane individuale sau a mai multor persoane, în special în biserică; „prorocia“ se făcea mai ales prin vestirea și interpretarea Cuvântului lui Isus, dat o dată pentru totdeauna. Căci Isus spune că Duhul Sfânt, în ceea ce dă, dă „din ce este al Meu“ și „amintește“ Cuvântul său dat o dată pentru totdeauna (Ioan 14:26; 16:14). În tot acest timp, Duhul Sfânt „nu trece peste „ce este scris““ (1 Cor. 4:6; cf. Apoc. 22:18). Iar acum auzim din creștinismul primar că și femeile aveau acest dar al prorociei și că îl și foloseau. Astfel, citim că

evangelistul și diaconul Filip avea „patru fete fecioare care prorociau“ (Fapte 21:8 și urm.; cf. Fapte 6:5; 8:5,12,26 și urm.). Iar Pavel a luat măsura generală, ca atunci când femeile „se roagă sau prorocesc“ – în biserică –, să nu facă lucrul acesta „cu capul dezvelit“ (1 Cor. 11:4 și urm.). La aceasta se pornește evident de la premisa, că și femeile pot să aibă darul prorociei, al vorbirii profetice și că îl și folosesc în mod corespunzător.

6.2.2.2 Ce înseamnă acum faptul că Pavel scrie aici: *Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții* (v. 12a)?

Cuvântul grecesc pentru „a învăța“ avea în vremea aceea multe semnificații, și în biserica lui Isus. Putea să însemne: a) să li se prezinte oamenilor mesajul lui Isus în așa fel, încât prin aceasta ei să poată veni la credință; b) după primirea botezului, oamenii să fie călăuziți să cunoască mai departe ce a făcut Dumnezeu în mod pregătitor deja în VT și mai ales ce a făcut, face și va face El prin Isus Cristos pentru mântuirea noastră și a întregii lumi; c) din „învățare“ mai făcea parte apoi introducerea în mesajul general al VT și NT, astfel încât omul să poată trăi și gândi, vorbi și acționa în mod corespunzător cu el și să vină la ascultarea credinței și la sfințire (Rom. 1:5; 16:26; 1 Tes. 5:23,24; Evrei 12:14), ba chiar ca omul să fie „la învățătură“ la Isus, „să învețe“ despre El și să fie transformat în natura Lui (Gal. 4:19); așa obiectează Pavel: „Dar voi n-ați învățat așa pe Cristos“ (Ef. 4:20); d) pe de altă parte, cuvântul grecesc pentru „a învăța“ avea atunci și un sens foarte sever: „a da indicații“, „a porunci“, „a comanda“, „a decide“.

6.2.2.3 În acest ultim sens este folosit aici cuvântul „a învăța“. Căci printr-o expresie paralelă, de completare, Pavel adaugă: *nici să se ridice mai presus de bărbat* (v. 12). Aceasta vrea deci Pavel să excludă, ca femeile să preia sarcini de conducere, să aibă responsabilitate finală și de aceea să fie și factori de decizie.

În schimb, Pavel nu exclude probabil nici aici faptul că femeile își aduc aportul cu mesajul lor într-un cerc mai mic sau mai mare de creștini – și aceasta mai ales prin citarea și interpretarea Scripturii (cf. în acest sens cele spuse la 6.2.2.1 și

6.2.2.2). Ce altceva pot ele să spună la urma urmei în cadrul „prorociei” dăruite lor (cf. Ioan 14:26; 16:14; 1 Cor. 4:6; Apoc. 22:18). Însă evident, în bisericile pe care le-a înființat, Pavel *nu a dat niciodată* femeilor sarcini de conducere cu datoria corespunzătoare de a da indicații obligatorii – nici Lidiei, primei creștine, primului om credincios din Filipi și din toată Europa (Fapte 16:14 și urm.), nici Fibiei, diaconiței loiale și foarte meritorii (Rom. 16:1 și urm.).

6.2.2.4 Spre deosebire de 1 Cor. 14:34 și urm., Pavel nu vorbește aici la general, ci izbitor de personal: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții”. Totuși, el nu adaugă aici: „... zic eu, nu Domnul” (cf. 1 Cor. 7:12). Este, de parcă Pavel ar vrea să-i spună aici lui Timotei: „Unei femei nu-i dau voie *eu* să învețe pe alții”; tu poți să faci altfel; dar gândește-te bine; eu am motive întemeiate.

6.2.2.5 Ce motive menționează Pavel aici:

Întâi a fost întocmit Adam și apoi Eva (v. 13): Pavel se referă aici la ordinea din creație; cel mai în vârstă avea responsabilitatea și pentru ceilalți. Scriptura pornește de la premisa că sexele au aceeași valoare (cf. 1 Petru 3:7), dar nu sunt de același fel. Femeile nu trebuie să fie încărcate și împovărate cu sarcini care de regulă nu li se potrivesc. De asemenea, când femeile trebuie și vor să facă tot ce fac bărbații, rămâne nefăcut ceea ce adesea pot să facă numai femeile sau ceea ce ele pot să facă chiar mai bine decât bărbații. Nivelarea contemporană a deosebirilor dintre sexe, atât de modernă astăzi și în mare măsură izvorâtă din marxism, nu corespunde ordinii din creația lui Dumnezeu.

Pavel spune mai departe: *Nu Adam a fost amăgit, ci femeia fiind amăgită s-a făcut vinovată de călcarea poruncii* (v. 14). Femeile au adesea un simț fin și o sinceritate efectivă, în cele pozitive și în cele negative. Astfel, ele au acest simț fin, această sinceritate mai ales adesea față de Dumnezeu și lucrarea Lui. Iar Dumnezeu le folosește în mod corespunzător și pentru scopurile Sale. NT arată acest lucru foarte clar în mai multe pasaje: a) primul om, care a priceput că Dumnezeu vroia acum să facă un nou pas decisiv în cadrul istoriei mântuirii nu a fost preotul

cu experiență spirituală Zaharia, care slujea în Templul din Ierusalim, ci o tânără din orașelul Nazaret în nordul țării Israel: Maria. Ea a înțeles foarte repede planul lui Dumnezeu și după o scurtă întrebare, ea s-a pus cu încredere la dispoziția Lui: „Iată roaba Domnului, facă-mi-se după cuvintele tale!” (Luca 1:38). b) Primul om, care a recunoscut cum trebuie să răspundem corect la dedicarea totală a Domnului nostru față de noi prin mersul Lui la cruce, anume prin faptul ca la rândul nostru să-I dăm Lui totul, fără rezerve, a fost din nou o femeie, Maria, sora Martei și a lui Lazăr (Ioan 12:3). c) Iar primii oameni, care au priceput minunea învierii lui Isus și care au devenit martorii și vestitori acestei minuni: „Duceți-vă de spuneți fraților Mei...” (Matei 28:10) au fost de asemenea femei.

Însă femeile pot să fie deosebit de deschise și față de șaptele celui rău; aceasta a demonstrat-o deja Eva. Așa ar fi femeile de regulă suprasolicitate în special în perioadele escatologice de amăgire și persecuție, dacă li s-ar pune ca povară responsabilitatea finală, sarcini de decizie și de conducere, ba chiar aceasta ar putea duce la un pericol în plus pentru biserică. Însă Dumnezeu poate să facă puternice și înțelepte și femei pentru asemenea sarcini, dacă nu sunt disponibili bărbați potriviți. Iar femeile au dat nu rare ori dovadă de mai mult „curaj bărbătesc” decât bărbații, în intervenția lor imperturbabilă pentru adevărul Evangheliei, chiar și în Germania în cel de-al treilea Reich. Dumnezeu nu depinde nici de bărbați (cf. Matei 3:9).

6.2.2.6 În legătură cu aceasta, Pavel spune mai departe care este în special sarcina femeilor, și a celor credincioase: *o femeie va fi mântuită prin nașterea de fii* (v. 15a). Pavel ia probabil foarte bine în calcul și faptul că femeile pot să rămână necăsătorite, la fel cum a rămas necăsătorit Domnul nostru, care a trebuit să fie la dispoziția multșimilor de oameni și s-a dus atât de repede la cruce, și la fel ca el însuși, apostolul neamurilor care a călătorit atât de mult. El le-a sfătuit chiar și pe femei, din pricina vremurilor grele viitoare, mai bine să nu se căsătorească (1 Cor. 7:25-38). De asemenea, în vremea aceea femeile abia dacă puteau să se căsătorească din pricina slujirii lor în Împărăția lui Dumnezeu, de exemplu Fibia, diaconița bisericii din

Chencrea, care a călătorit la Roma și a dus cu ea scrisoarea apostolului către romani (Rom. 16:1 și urm.). Însă în vremea aceea circula probabil și printre unele femei creștine părerea, că ar fi atins acum un nivel atât de înalt, încât pentru ele ar fi un lucru mult prea mic să nască copii, să-i îngrijească și să-i crească și de fapt ca femeie și mamă să țină o gospodărie. Unor astfel de femei, Pavel le-a spus: Nu! Tocmai aici dețineți un loc foarte important. Asta nu trebuie să vi se pară un lucru lipsit de importanță. Tocmai așa, privind în sus spre Domnul, ajungeți la ținta înaltă: mântuirea veșnică.

A fi femeie și mamă nu este în sine o cale deosebită la mântuire. Nu; numai credința în Isus Cristos mântuie (Ioan 3:16; Fapte 4:12; Rom. 1:16). Este însă necesar ca femeile să-și trăiască și să-și confirme credința, calitatea de creștin tocmai în starea lor de femeie și de mamă. Iată ce scrie de aceea Pavel mai departe: ele sunt mântuite, *dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie* (v. 15).

În credință, aceasta înseamnă în dedicarea totală față de Domnul în cadrul muncii cotidiene, astfel încât în final totul să fie făcut ca pentru Domnul (Col. 3:23).

În dragoste: este bine dacă femeia depășește cu faptele ei de dragoste cercul familiei ei, însă ea trebuie mai întâi să fie și să rămână femeie și mamă și să-și dăruiască dragostea și îngrijirea celor din familia ei.

În sfințire trebuie să rămână o femeie și o mamă tocmai și aici, în mica ei lume, și acolo unde nimeni nu observă acest lucru: la munca ei din gospodărie, în modul în care administrează lucrurile de aici încredințate ei, în relația ei cu soțul ei, de exemplu atunci când se întoarce supărat de la serviciu. Ce câmp important de misiune și de seceriș este familia pentru o femeie și o mamă! Cât de multe roade au fost strânse în tăcere pentru Dumnezeu tocmai aici de-a lungul timpului (cf. 1 Petru 3:1).

Pavel adaugă: femeile trebuie să rămână *smerite* în toate acestea, calculate, conștiente și în întregime orientate spre Domnul Însuși, rugându-se lui Dumnezeu și conform voii Lui „îndreptându-se sincer spre El“ (G. Tersteegen).

Dacă stăruie cu smerenie în credință... poate să se refere lingvistic și la „copii“ sau la mame și copii împreună. Desigur,

mamele nu au voie să-i silească și nu au voie să vrea să-i silească pe copii să trăiască și să rămână și ei „în credință, în dragoste și în sfințenie“. Însă acesta poate și are voie să fie țelul lor înalt: în rugăciunile lor, în cuvintele și în exemplul lor. Ele știu: așa le dăm copiilor noștri cu adevărat ce-i mai bun, dacă îi conducem și la credința vie; mai devreme nu vrem să ne liniștim. Și tocmai aici, în lucrul casnic, pot copiii să „învețe“ neobservat de la mame: în credință, în dragoste și în ascultarea credinței, care aici este numită „sfințenie“.

6.2.2.7 Pentru atitudinea generală a femeii, în special în relația față de Cuvântul lui Dumnezeu, Pavel scrie: *Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea* (v. 11).

Și bărbaților se poate să li se întâmple adesea așa: „Ah, acum nu aș vrea să-mi aduc imediat din nou contribuția la discuție și cu atât mai mult să trebuiască să particip cu un mesaj la propovăduirea Cuvântului! După săptămâna asta grea, mi-ar place atât de mult ca în serviciul religios, în adunarea bisericii, să ascult numai în duh de rugăciune, să mă las mângâiat și îndrumat de Cuvântul lui Dumnezeu“. Extrem de important este însă pentru noi toți să stăm în sfârșit în tăcere înaintea lui Dumnezeu, sub Cuvântul Lui și în rugăciune. „Dumnezeu aruncă ancora numai într-un loc liniștit.“

Tocmai și o astfel de femeie și mamă, care toată săptămâna își face datoria și acum, în ziua în care soțul și copiii sunt liberi, este cu atât mai ocupată, are cândva nevoie urgentă de un astfel de timp de odihnă, de liniște, de ascultare în duh de rugăciune, în care să-L lase pe Dumnezeu să-i vorbească și să o întărească.

Așa ajungem și noi cel mai repede la starea de a ne subordona lui Dumnezeu și Cuvântului Său, de a ne lăsa corecți de El. Și în felul acesta suntem capacitați să ocupăm locul care ne revine și față de oameni și să ne subordonăm lor, fără ca prin aceasta să ne pierdem libertatea lăuntrică.

În tot acest timp, o femeie trebuie să *învețe*, să învețe cu adevărat. În iudaismul din vremea aceea se credea că pentru femeie nu exista nici o altă alternativă, decât să rămână neștiutoare în ceea ce privește lucrurile spirituale; ele nu ar fi putut să învețe nimic în această privință. Despre aceasta nu poate fi vorba con-

form NT. Și femeile pot, au voie, trebuie să „învețe“ aici, să priceapă marile gânduri, vorbe, fapte revelate ale lui Dumnezeu și să dobândească cunoștință spirituală, de asemenea și ce înseamnă și trebuie să aibă ca efect toate aceste cunoștințe spirituale în comportamentul nostru zilnic.

Iar femeile trebuie să învețe, pentru ca să-i învețe și pe alții, începând cu copiii lor, ajutându-i pe soții lor să se corecteze, cât și pe alți oameni dincolo de cercul familiei lor. Când Pavel le scrie în scrisoarea sa creștinilor din Colose: „Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții“ (Col. 3:16), atunci în mod sigur sunt incluse și femeile, atât să se lase învățate și sfătuite, cât și să-i învețe și să-i sfătuiască pe alții.

Însă tendinței, de a juca un rol, de a se impune în prim plan și în raza de privire a oamenilor și de a se pune în frunte, nu trebuie în nici un caz să-i dăm loc, nici femeile, nici bărbații. Aceasta ne-ar aduce prejudicii atât nouă, cât și bisericii.

Studiu biblic despre 1 Timotei 2:8-15

1. Introducere

Câțiva tineri încercau să pună în scenă o piesă scrisă pentru amatori. Data festivității, la care urma să fie jucată piesa, era deja foarte aproape. Deodată a apărut o încurcătură destul de gravă: trei dintre actori nu au mai fost de acord cu rolurile lor. Vroiau să și le schimbe. Mai mult chiar: vroiau să joace alte roluri. Regizorul, un german de etnie rusă, a spus referitor la această situație:

– În limba rusă există un proverb: „Este frumos, acolo unde nu ești“. „Este frumos ceea ce nu ești.“ Gata! Rămânem la rolurile inițiale și rolurile rămân așa cum le-am primit.

Astăzi există în multe locuri, ba chiar în întreaga „societate“ o astfel de încurcătură: se doresc schimbări în roluri sau chiar schimb de roluri. Aici este util să se clarifi-

ce că Cuvântul lui Dumnezeu – nu în ultimul rând în pasajul nostru de Scriptură – spune: rămâi la rolul pe care ți l-a dat Dumnezeu! Nu dori să-l modifice sau chiar să-l schimbi, nici în ceea ce privește starea de bărbat, respectiv de femeie. Numai dacă rămânem de dragul și spre slava lui Dumnezeu pe locul pe care ni l-a indicat El și la rolul pe care l-am primit, suntem plăcuți lui Dumnezeu, atingem ținta și putem să fim cu adevărat o binecuvântare pentru alții.

2. Întrebări pregătitoare

Ce pune Pavel aici în prim plan ca fiind sarcina bărbaților credincioși? De ce trebuie să se țină cont la îndeplinirea acestei sarcini? Ce corectură face aici Scriptura în ceea ce privește ordinea intereselor multor femei, chiar și a celor credincioase? Ce indicație dă Pavel femeilor, care doresc să progreseze în omul dinlăuntru (v. 11)? Ce sarcină vrea Pavel să excludă aici pentru femei? Cum motivează el aceasta? Ce se poate spune din perspectiva pasajului nostru de Scriptură (v. 15), despre disprețul astăzi atât de larg răspândit față de poziția de „doar simplă gospodină“?

3. Tema

Rolul nostru ca bărbat, respectiv femeie în biserică și în întreaga viață.

4. Structura

- Rugăciunea – o sarcină importantă a bărbaților.
- Premisa rugăciunii ascultate – de ce trebuie să țină cont aici bărbații în mod deosebit.
- Îmbrăcăminte de femeie exprimă atitudinea ei interioară.
- Concentrarea femeilor credincioase asupra bunăstării lor – fiecare leu poate fi cheltuit doar o singură dată.

- e) Să nu dorească să iasă în evidență, dar să folosească darurile dăruite de Dumnezeu!
- f) Sarcinile, cu care de regulă nu avem voie să le împovăram pe femei, pentru ca să nu le suprasolicităm.
- g) Sarcini, care de regulă sunt conform ordinii bune a lui Dumnezeu pentru a fi îndeplinite de femei și pe care nu avem voie să le disprețuim.

5. Încheiere

- a) Dacă femeile vor să facă tot ce fac bărbații, atunci în diferite domenii rămân în mare măsură lucruri nefăcute, pe care numai femeile pot să le facă, respectiv pe care ele pot să le facă mult mai bine ca bărbații. Negarea provenită în special din marxism a deosebirilor sufletești și de înzestrare a sexelor a produs multă încurcătură, în special disprețul meseriei unice a femeii, de a fi femeie și mamă. Din calitatea de „a fi lumină și sare“ (Matei 5:13 și urm.) a bisericii lui Isus face parte faptul că aici femeile devin dispuse să trăiască în mod exemplar ordinea spirituală și conformă cu creația a lui Dumnezeu pentru sexul lor și atunci când din motive oarecare nu sunt căsătorite. În felul acesta, Dumnezeu împlinește față de ele o promisiune: „Vreau să te binecuvântează și tu vei fi o binecuvântare“.
- b) Nobilul von Pfeil era ministru la curtea lui Frederic cel Mare și se bucura de încrederea deosebită a acestuia. El locuia într-o aripă a palatului împăralesc. Împăratul se ducea acolo în mod regulat deja dimineața devreme, la ora 7, pentru a discuta cu el problemele și sarcinile existente. Odată, împăratul a venit puțin cam devreme. Slujitorul ministrului i-a spus, că stăpânul lui tocmai este în „audiență“. Frederic a răspuns la început mirat: „Audiență are la mine“. Apoi a înțeles: ministrul se afla în audiență la Împăratul împăraților (Apoc. 19:16); el pregătea ziua, și dis-

cuția cu împăratul, printr-un timp de rugăciune de peste o oră. Slujitorul nu a permis ca împăratul să-l deranjeze. Împăratul a luat loc pe hol, a așteptat cu răbdare și și-a revăzut încă o dată actele. De astfel de creștini are nevoie veacul nostru în toate domeniile, de creștini care, în tot ce fac, vin de la rugăciune.